

Sygnatura akt I C 1175/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 30-11-2015 r.

Sąd Rejonowy w Krotoszynie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: p.o. stażysty Agnieszka Kopras

po rozpoznaniu w dniu 18-11-2015 r. w Krotoszynie

sprawy z powództwa D. R.

przeciwko (...) SA w W.

- roszczenia z umów ubezpieczenia, z wyłączeniem spraw o symbolu 014wk, 014oc, 014pz

1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda D. R. kwotę 2.760,00 zł (słownie: dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda D. R. kwotę 968,96 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Górna- Szuława

Sygn. akt I C 1175/15

UZASADNIENIE

W dniu 11 sierpnia 2015 r. powód D. R. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpił do Sądu Rejonowego w Krotoszynie przeciwko (...) SA w W. z pozwem o zapłatę kwoty 2.760 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 21 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, iż w dniu 11 września 2014 r. doszło do uszkodzenia należącego do niego pojazdu marki P. (...) nr rej. (...). Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną. Ubezpieczyciel uznał, co do zasady, swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę. Stwierdził, że

w samochodzie powoda wystąpiła szkoda całkowita i na podstawie decyzji z dnia 08 października 2014 r. wypłacił mu odszkodowanie w kwocie 5.100 zł. Powód podniósł, że w piśmie z dnia 18 września 2014 r. pozwany ustalił wartość pojazdu przed szkodą na kwotę 8.600 zł, a po szkodzie na kwotę 2.300 zł, natomiast wypłaty odszkodowania dokonał w dniu 08 października 2014 r. Wskazał również, iż w związku ze szkodą w okresie od dnia 11 września 2014 r. do dnia 17 października 2014 r. wynajmował pojazd zastępczy. Koszty najmu wyniosły 4.440 zł netto, tj. 120 zł netto za dobę. Pozwany zweryfikował przedłożoną przez powoda fakturę i nie kwestionując stawki dobowej czynszu wypłacił odszkodowanie za 14 z 37 dni najmu pojazdu w wysokości 1.680 zł netto. Powód odwołał się od decyzji pozwanego w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, ale ubezpieczyciel nie zmienił swojego stanowiska.

Powód podniósł, że w przedmiotowej sprawie pomiędzy stronami sporny jest jedynie okres, w jakim zasadny był najem pojazdu zastępczego. Wskazał równocześnie, że jest płatnikiem podatku VAT, zatem dochodzi odszkodowania w kwocie netto.

W odpowiedzi na pozew z dnia 12 października 2015 r. pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił powodowi kwotę 1.680 zł netto tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 14 dni. Za uzasadniony uznał okres od dnia 11 września 2014 r., w którym wynajęto pojazd do dnia 18 września 2014 r., w którym powód otrzymał pismo informujące o szkodzie całkowitej oraz dodatkowo okres 7 dni na zakup innego pojazdu. Pozwany nie zakwestionował żądanej przez powoda stawki czynszu za dobę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2014 r. wskutek kolizji drogowej doszło do uszkodzenia należącego do powoda D. R. samochodu marki P. (...) nr rej. (...). Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady. W piśmie z dnia 18 września 2014 r. ustalił wartość pojazdu przed szkodą na kwotę 8.600 zł, a po szkodzie na kwotę 2.300 zł, zaś w dniu 08 października 2014 r. dokonał wypłaty odszkodowania.

Powód prowadzi działalność gospodarczą. Codziennie dojeżdża do pracy 20 km w jedną stronę, nadto rozwozi towar – cement i materiały budowlane. W okresie od dnia 11 września

2014 r. do dnia 17 października 2014 r. powód wynajmował pojazd zastępczy marki O. (...) nr rej. (...). Przeznaczenie wynajętego samochodu było takie same, jak samochodu uszkodzonego w kolizji drogowej. Koszty najmu zgodnie z fakturą VAT nr (...)

z dnia 17 października 2014 r. wyniosły 4.440 zł netto, tj. 120 zł netto za dobę. Powód przedłożył pozwanemu fakturę, domagając się zwrotu poniesionych kosztów najmu samochodu zastępczego. Pozwany zweryfikował przedłożoną przez powoda fakturę i nie kwestionując stawki dobowej czynszu na podstawie decyzji z dnia 20 listopada 2014 r. wypłacił odszkodowanie za 14 z 37 dni najmu pojazdu w wysokości 1.680 zł netto. Powód odwołał się od tej decyzji, ale ubezpieczyciel nie zmienił swojego stanowiska.

(okoliczności bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów, dokumentów oraz zeznań powoda.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez żadną ze stron procesu. Za prawdziwe Sąd uznał także zeznania powoda. Były one spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nadto nie zostały zakwestionowane przez pozwanego (art. 230 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

Pozostaje poza sporem, że w dniu 11 września 2014 r. w kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki P. (...) nr rej. (...) należący do powoda. Jest nadto bezsporne, iż strona pozwana była ubezpieczycielem sprawcy kolizji w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz że uznała odpowiedzialność za powstałą szkodę co do zasady i nie kwestionowała dobowej stawki czynszu za wynajem pojazdu zastępczego przez powoda, a jedynie okres tego najmu.

W myśl art. 361§1 i 2 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie zaś z art. 822§1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego

w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Natomiast

w myśl art. 361§2 kc odszkodowanie winno zrekompenzować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę.

Między stronami sporne było wystąpienie szkody w postaci kosztów korzystania przez powódkę z samochodu zastępczego w okresie powyżej 14 dni.

Przyjmuje się za normalne następstwo zniszczenia pojazdu konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie do czasu naprawienia szkody. Z przepisu art. 361 kc wynika postulat pełnego odszkodowania, który sprawia że należy uznać zobowiązanie ubezpieczyciela do zwrotu wydatków koniecznych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia pojazdu poszkodowanego. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową.

W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem szkody w rozumieniu art. 361§1kc jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona (por. m.in. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1916/00).

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury i orzecznictwa odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita) (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 76/13 - Biul. SN 2013/11/13-14, G. Prawna (...)).

Mając na względzie powyższe rozważania należało uznać roszczenie powoda za usprawiedliwione. Zasada pełnej kompensacji szkody wyrażona w art. 361§2 kc musi prowadzić do uwzględnienia roszczeń powoda.

Stanowisko strony pozwanej odnośnie zapłaty tylko za 14 dni wynajmu pojazdu zastępczego jest w ocenie Sądu niesłuszne. Wskazany przez powoda okres najmu pojazdu zastępczego nie wykracza poza okres likwidacji szkody przez stronę pozwaną do dnia zapłaty odszkodowania

z tytułu szkody całkowitej, tj. do dnia 08 października 2014 r. z uwzględnieniem okresu niezbędnego dla tzw. zagospodarowania pozostałości powypadkowej w wymiarze 10 dni. Podkreślić należy, iż zakup samochodu jest zabiegiem złożonym, musi go poprzedzać analiza rynku, wybór samochodu, modelu i rocznika, a zatem jest poprzedzony poszukiwaniami, które niewątpliwie wymagają czasu.

Rzeczywistą stratą powoda powstałą na skutek zdarzenia z dnia 11 września 2014 r. były także koszty poniesione w związku z najmem pojazdu zastępczego, których nie musiałby ponieść, gdyby nie zaistniała szkoda wskutek wypadku komunikacyjnego. Pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowym konieczność wydatkowania przez niego kwoty 4.400 zł netto tytułem najmu samochodu zastępczego, przy czym za okres właściwy dla ustalenia okresu refundacji kosztu wynajmu pojazdu zastępczego należy przyjąć dzień spełnienia świadczenia odszkodowawczego tytułem odszkodowania za szkodę całkowitą z dodaniem okresu na czas zagospodarowania pozostałości powypadkowych, czyli na okres niezbędny na sprzedaż wraku pojazdu, zakupu innego pojazdu o zbliżonych parametrach i jego rejestracji.

Dlatego też Sąd podziela stanowisko powoda, że odszkodowanie za okres najmu powinno być wypłacone za cały okres 37 dni.

Wypada przypomnieć, że z art. 361§1 i 2 kc wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361§1 kc jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc powód poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

W ocenie Sądu powód wykazał zasadność swojego żądania za cały okres najmu pojazdu zastępczego. W konsekwencji pozwany winien wypłacić odszkodowanie z tytułu wynajmu tego auta również za pozostały, nieuwzględniony dotychczas okres 23 dni tj. kwotę 2.760 zł.

O odsetkach rozstrzygnięto na podstawie art. 481 kc dzieląc stanowisko powoda, co do wymagalności roszczenia - od dnia następującego po dniu wydania przez stronę pozwaną decyzji o przyznaniu odszkodowania z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego (20 listopada 2014 r.), jako że należy uznać, że najpóźniej w dniu wydania tej decyzji strona pozwana obiektywnie mogła i powinna zadośćuczynić roszczeniom powoda w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 138 zł obliczona zgodnie z art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 600 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), kwota po 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm.) oraz koszty dojazdu pełnomocnika powoda na rozprawę w dniu 18 listopada 2015 r. w wysokości 213,96 zł. Sąd nie uwzględnił żądania powoda o przyznanie kosztów korespondencji w kwocie 12,60 zł uznając, że nie mieszczą się one w dyspozycji art. 98 kpc.

Pozwany przegrał proces w całości, dlatego musiał w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 968,96 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna- Szulawa